

Зикрилла НЕЪМАТ

ИНСОН ҚАДР МОЊТАЙ

ХОТИРА

Хотира. Хотира оддий сўз эмас, Ҳаяжонсиз айтиб бўлмас бу сўзни.

Хотира бўлмаса агар дунёда, Кўзи кўр бўларди кўҳна тарихнинг.

Хотира бор экан, руҳи ёдланиб, Инсон эъозланур ва тонгай қадр.

Хотира бор экан, тирикдир одам, Ё яхши, ё ёмон сайланажамиз.

Яшайлик куч олиб инсоф-имондан, Ҳаётимиз бўлсин эзгу, бокира.

— Аям энди келмайдими? — Келади ўғлим, келади. — Қачон келади? — Баҳорда келади, болам. — Кейин қайтиб кетмайдими? — Кейинми, куз келиб, кунлар совуё бошлаганда кетади.

ШАФТОЛИНИНГ ГУЛЛАРИ

Шафтолининг гуллари пуштими, қирмизмикин? Боғ ичра богбон қизи гар борсам, ёлғизмикин?

Бир сўз демай начора, қайтгум шафтолизордан, Дилгинам бўлиб пора, у нозли дилдордан.

Шафтолининг шохлари мева тугиб эгилгай, Юрагимнинг оҳлари кўз ёш бўлиб тўқилгай.

Мен учун сирли маскан ул таниш шафтолизор, Кечмам ул паривашдан чексам-да, қанча озор.

Зикрилло ёр ишқиди газаллар ёзган чоғи, Шафтолидек қизаргай ул санамнинг ёноғи.

КИТОБ

Эй рафиқ, ёдингда тут, доим сенга ёрдир китоб, Қалб сирингни сақлагувчи соҳиб асрордир китоб.

Ким китобни офтобга менгзамин, минг офарин, Мангу дилларга зиё сочгувчи афшордир китоб.

Ул сабаб, миллион асрлар қаъридан топдик хабар, Давру давронлар аро эпли дастёрдир китоб.

Кимки ҳар не истагайдур бағридан тошгай анинг, Гоҳи Куръон, гоҳи Қомус, гоҳи ашъордир китоб.

Чин китобат қадрини Ҳазрат Навоийдан сўранг, "Хамса"дан ҳам "Вақфия"ю дўсту абрордир китоб.

Балки кимлардир китобни ўзга бир эрмак билур, Мен учун нондек табаррук, номусу ордир китоб.

Эй муаллиф, сен китобга дилда бор дардингни ёз, Дарди йўқ дил шарҳидин билгилки, бемордир китоб.

Молу дунё йигма дўстим, лек китоб йиғ, сен китоб, Ҳар балони даф этишга элга даркордир китоб.

Эй Вафой, аҳд-вафо бобиди андин ибрат ол, Минг асрлар дил сўзинг сақлашга тайёрдир китоб.

КўНГИЛ

(Гадодий газалига назира)

Эй мени маъшук йўлида интизор этган кўнгил, Бир пари пайкар кўйида беқарор этган кўнгил.

Гулни дебким домга тушган булбули бечоралек, Сигмайин кўксимга охир, оху зор этган кўнгил.

Оху кўзли ул санамнинг ваъдан васлин кутиб, Кўзимга чексиз жаҳонни бунча тор этган кўнгил.

Бағритош ул махлиқони кўкда ой-офтоб билиб, Лек, ўзин тупроқ мисоли хокисор этган кўнгил.

Сочи янглиғ ул сулув измида юрмиш эргашиб, Ёр сочиниким ўзига, балки дор этган кўнгил.

Лола юзли ул париваш ҳажрида қонлар ютиб, Бағрини ўз қониданким долазор этган кўнгил.

Бу на ҳолдир, эй фалак, на ёр келур, на жон чиқур, Токи ёрга етмайин сўнмоққа ор этган кўнгил.

Эй Вафой, бевафо ёрдин кўнгул узмас нечун, Ўз-ўзини бир умр гамларга ёр этган кўнгил.

З.НЕЪМАТ 1961 йили туғилган. ЎзМУнинг журналистика факултетини тамомлаган. "Иккимизнинг ёниқ ишқимиз", "Остонадан бошланар Ватан", "Онам эккан райҳонлар", "Мухаммаслар гулшани" сингари шеърий тўпламлари чоп этилган.

Алишер ИБОДИНОВ, ёзувчи

Адҳам Искандарнинг ҳикоялар тўпламини, тўғрироғи, қўлёзма китобини ўқиб, негадир олдинроқ унинг ижоди билан танишмаганимга ачиндим. Зеро ҳикоялар, қатрлар, таржималаридан бир мунча етуқ, пишиқ-пухта, бадий савияси деярли мақтов даражасида, энг муҳими, истёвдод билан битилган асарлар нафаси уфуриб турибди.

етаклаб кетаётганига кўзлари мўлтираб қараб, ортидан чўкур хўрсинаётган, олти ойдирки онасини ичкиб излаётган шугина болани бирор нима билан чалғитиш мумкин бўлмай қолди. Шундай кунларнинг бирида, ҳали боланинг саногни охирига етмай, тонг сахарда отаси ўғлининг жойида йўқлигини кўриб, кўриб кетди. Бу пайт бола Қодир бобонинг дарвозаси олдидаги, отаси айтган ўша мина...

АДҲАМ ИСКАНДАР

ЛАЙЛАКЛАР БАҲОРДА КЕЛАДИ

норанинг рўпарасида турарди. Дарвоза қия очилиб, эгнига оппоқ яктак кийиб, устидан қора чопонини ташлаб олган Қодир бобо чиқиб келди. У минорага қаттиқ термулиб турган болани кўриб, шарпа бериб, томоқ кирди. Бола чолга бир қаради-ю, шу заҳоти яна бошини кўтариб, узоқларни кузатишда давом этди. — Ҳой бола, кимнинг ўғлисини? — ҳайратланиб сўради оқсоқол. — Мухаммадҷонни ўғлиман, — бийрон жавоб берди бола.

Ижодкор учун самимият муҳим фазилат. Дилдаги самимият тилдаги изҳорга мутаносиб бўлса, нур устига нур. Бундай ижодкорларнинг қалбларда ҳам, давраларда ҳам ўз ўрни бўлади. Нуриддин Аминжон ўзига ярашган шу самимияти билан дилга яқин. Шеърлари ҳам ўз оҳанги билан битилгани боис, ўнлаб кўшиқларга кўчган.

Жамоат ишларида фаол, маърифат жонқури, эзгулик учун, самимий дийдор учун ўз ўрнини эл ичиди деб биладиган камтарин шоиримиз асло толмасин, толиқмасин! Дилида оташ, қаламида нур сўнмасин, деймиз.

Маҳмуд ТОИР, Ўзбекистон халқ шоири

Нуриддин АМИНЖОН

ЯХШИ ҲИЯТЛАР

ЁРУҒ ЙЎЛ

У дунёнинг жаннати бу дунёга кўчгуси, Сир, Амунинг қўшиғи нур, зиёга кўчгуси.

Фуқароси яратмоқ ишқи билан яшарса, Фикри ёди илму фан, ихтирога кўчгуси.

Алпомишга менгзарли посбонларнинг забтидан, ўанимларнинг режаси алвидога кўчгуси.

Яқин-йироқ қўшнлар ҳавасини сезамиз, Ҳасадгўйлар ҳайрати, ажабога кўчгуси.

Тоғларга дарза солиб Қамчиқдан ўтган поезд, Сўнг бекати хитойча марҳабоба кўчгуси.

Оллоҳнинг инояти, Истиқлол моҳияти, Мард зотларнинг нияти муддаога кўчгуси.

Келажак тамойили тасаввурларга қўнди, Шайнимизга раҳматлар ҳар дуога кўчгуси.

БЎЛМАС

(Махтумқули йўлида)

Замона шидлати икки шўх дарё, Умр ҳубоб, сувда оққанча бўлмас. Балоғат ёшида ол илму зиё, Заруратда ерга боққанча бўлмас.

болани онасидан айриб, тонг-сахар остонамга келтириб, мени унинг истиқболига чорлаб, бу иккала бағри яримни бир бутун қилмоқчимисан? Ё қудратингдан... — Ая, энди кетмайсиз-а? — боланинг овози чолнинг хаёлини бўлди.

ҲИКОЯ

Бола бошини лиқиллатди. — Ке, унда, сени кучогимга олиб, манави жойга ўтириб олай. Ҳовлидан хиёл андиша билан она меҳри уйғунлашган ҳазин овоздаги алла эшитила бошлади. Ухла болам, аллаё, алла, Ширин кўзим, аллаё, алла-а... Бола унинг кўйида бир хўрсиниб олди, сўнг хотиржам бўлиб, кўзларини охиаста юмди.

А.ИСКАНДАРОВА 1968 йили туғилган. ЎзМУнинг журналистика факултетини тамомлаган. "Ёмғир севалаб турарди" номли ҳикоялар тўплами чоп этилган.

